

KUS KELTA VE MNĚŠ ...

Neděle, 29 leden 2012

Ano, asi ten občas zpřesobí, že se prostě musím vydat kam do přírody, nejlépe do míst, kde prý keltský národ po staletí žil. A že jich je i u nás opravdu hodně. Mým nejoblíbenějším je Vlada, velebná stolová hora s množstvím zachovalých, tak mohutných, že až stává rozum stát. Je jen kousek od města Lutice.

Najdu pak vzrostlý dub, pohodlně se pod něj posadím a sním... Z doby nenávratně minulé se mi vynořuje ve mně nějak malebná, polozemnice plní přírodním funkčním úkrytu a zdaleka neslouží jako vizitka movitosti. Je tu spíše: spíše chlapeček s dlouhými vlasy, jen s koženou zástěrou kolem boků, širokým rozmachem buď do rozlehavého kusu železa a jiskry létají do několika metrové vzdálenosti. Banda malých dětí s nudlí u nosíku se je snaží zachytit do usmolených ručiček, strkají do sebe, přemhánějí se, křičí bolestí, když se jim to podaří, ale nepláňou. Všechno kovář dal co proto a okamžitě vykázal za vesnici se slovy: "Nevracejte se dříve, než s náručí plnou požádání klacků, až se můžete v noci ohřát!" Dávtem dovádějících okolo kováře se směje kolemjdoucí dívka. Ne nádobu první nadojeného mléka. Její stádo koz je vyhlášené, pečuje o náruď ráda a dobře, je na ně hrdá. Dívka je mláounká a už jistě zamilovaná, proto se zdobí, aby se líbila. Dlouhé hnědé vlasy má spletené do malých copánků, protknuté modrými peřičkami sojek a sepnuté jednoduchou sponou. Přesto je to vzácnost, a velká spona je totiž z bronzu; dostala ji od své babičky a ta zase od té svojí. Dívčiny nahé paže zdobí černé sápropelitové náramky a reálná zástěra z částečně chrání modrozeleně kostkované jednoduché šaty. Je bosa, ale našlapuje ladně a také kotníky si ozdobila náramky. Stádo koz ji doprovází jako vrtní psíci. Kovář položí palici, zálibně se na dívku zadívá a bez váhání zakřičí: "Kdybys chtěla, ukovám ti místo těch černých křehotných náramek bronzový, poslyš, kdybys chtěla!" Dávě se zasměje a pohupujíc se v bocích hlasitě odpoví: "A ty, kdybys chtěla, ukážu ti svoje kozy!" Všichni, kteří jsou svědky a kádlivého rozhovoru těch dvou mladých, se upřímně smějí, plácají se do stehů a obdivují dívčinu pohotovou dvojsmyslnou odpověď. Vešmějí o čem mluvit, co probírat a budou se smát znova a znova. I kovář se baví, ale pro sebe prohodí: "I jen po škole, o nejbližším lughnasadu si tě odvedu k sobě, pak opravdu chci budu a ty mi ješ; ráda ukážeš; ješ; rko jedna prostě!" Ale rozverná slavnost sklizně bude až za dlouho... o o o Den se zvolna soumrak začíná a padla rosa. A tak i já přestávám snít, vracím se do své doby. Zvedám se a odcházím. Domů to nejspíše do tmy nestihnu. Kdyby aspoň ten lughnasad nebyl tak daleko; ANINA